

svetilo po celi okolici. V tem trenutku se je videlo vse. Voznik je dremal na vozu, glava je bila zlezla med kolena, klobuka ni bilo na glavi, bič je slonel v naročju, in dremal je menda tako. Blisk je izginil in čez čas je zagrmelo nadolgo, počasi...

„He, he!“ sem zavpil.

Vse je bilo tiho, le konj je hotel dvigniti glavo, in verige pri komatu so zarožljale.

„Kako si pa zavozil ravno čez cesto“, sem vpil vozniku in ga stresnil za koleno. Nekdo je zamrmral na vozu.

„Ali slišiš, héj?“ sem mu kričal glasneje.

„Kaj pa je? Daj mir...“ se je oglasil pijan glas, jezno-sirovo in prešel v nerazločno mrmranje.

„Hé, ali ne čutiš, da stojiš na dežju?“

„Kaj tebi mar, pusti me, zavozil je, pa naj ima!“ je mrmral isti glas nevoljno.

„Pa stojiš čez cesto in konj se je zapletel.“

„Naj se, kaj meni mar. Kaj je pa tako neumen. Naj pa stoji!“

„Na dežju vender ne boš prenočeval!“

„A, naj! Konj se opere in voz, kaj tebi mar“, je odgovarjal glas ravnodušno.

„Pelji domov, kaj boš stal, saj vidiš, da je noč, lahko se zgodi nesreča.“

„Ajá, kakšna neki? Saj sem doma, kaj pa hudiča češ, da mi ne daš miru!“

„Stojiš ravno čez cesto, nihče ne more naprej. Naj pride voznik, te zvrne. Celo cesto si zaprl.“

„A, naj. Se bo že izognil, kdor bo hotel, če ne, naj pa naprej pelja. Zavozil je tako, pa naj ima sedaj.“

„Lehko pride orožnik...“ Mislil sem, da se bo ustrašil vsaj tega.

„Naj pride, Saj lahko bajto proda, vsaj baba ne bo vpila...“ Nekaj se je zgenilo na vozu.

Zabliskalo se je, počasi, na dolgo, polagoma... Videlo se je, kako se dviga glava izmed kolen in gleda nemirno okoli.

„Nu, ali vidiš, da stojiš v sredi polja, v dežju?“ sem mu rekel.

„Saj se nič ne vidi. Kam naj pa vozim, če ne vidim? Pa ne rečem, da ne bi znal

domov, pa je zavozil vražji konj. Detelja ga je zmotila. Pretepem ga zato doma.“

„Odkod ste?“

„Jaz sem — kaj tebi to mar...“

„Jaz Vam pomorem naprej...“

Molčal je in nekaj mrmral.

„Kje je pa Mikec?“

„Kdo?“

„E, nič. Z menoj se je peljal, zadaj je ležal...“

Videlo se je, da neče izdati imen, kot da se boji, da ni kdo, ki bi ga naznanil.

Nekaj se je premikalo na vozu, a videl nisem, kaj.

„Kje so pa vajeti?“

Kip F. Tončiča.

Sv. Anton puščavnik.

Konj je prestrašen cuknil nazaj. Takrat je palo v blato in oškropilo me je prav v obraz. Obrisal sem se in prižgal žveplenko. Ležal je ob vozu v blatu in se pobiral nerodno.

„Zdaj pa imaš! Ali me ne moreš pustiti!“ je godrnjal in gledal, kdo sem. Vstal je in šel v deteljo brisat roke. Nekoliko se je v tem streznil. Konj je stal in čakal, kaj bo. Začulo se je rožljanje verig pri komatu. Dvakrat je sunil konja s čevljem v vamp, da je konj skakal prestrašen.